

Mit csinálsz itt, Illés?

1 Királyok 19:9-18. {PK 167}

Illés ugyan titokban menekült a Hóreb hegyére, de Isten tudott róla. A sötétség hatalmai szorongatták, de a fáradt és csüggedt próféta nem maradt magára a velük vívott küzdelemben. A barlang bejáratánál, amelyben Illés menedéket talált, Isten találkozott vele, nagy hatalmú angyalt küldött, hogy szükségleteiről érdeklődjék, és megértesse, mi a menny szándéka Izráellel. {PK 167.1}

Amíg Illés nem tanult meg teljesen Istenben bízni, addig nem tudta elvégezni munkáját azokért, akiket rávettek Baál imáadására. A Kármel-hegyi emlékezetes győzelem utat nyitott még nagyobb győzelmek felé. Illés azonban Jézabel fenyegetése miatt elfordult az előtte megnyílt csodálatos lehetőségektől. Isten emberének meg kellett látnia, hogy pillanatnyilag milyen gyenge annak a feladatnak a nagyságához mérten, amellyel Isten meg akarja bízni. {PK 167.2}

Isten megkérdezte megpróbált szolgáját: „Mit csinálsz itt, Illés?” Én küldtelek a Kérith patakjához, azután a sareptai özvegyhez. Majd megbíztalak, hogy térj vissza Izráelbe és állj a bálványimádó papok elé a Kármelen. Én öveztelek fel erővel, hogy vezetni tudd a király hintóját Jezréel kapujáig. De ki mondta neked, hogy sietve menekülj a pusztába? Mi dolgod van itt? {PK 168.1}

És lelke keserűségében Illés elsírta panaszát: „Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.” {PK 168.2}

Az angyal kihívta a prófétát a barlangból, hogy álljon az Úr elé a hegyen és figyeljen szavára: „És amikor elvonult az Úr, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az Úr nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; de az Úr nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?” {PK 168.3}

Nem isteni hatalmának óriási megmutatkozásával, hanem „halk és szelíd hang”-on akarta Isten kinyilatkoztatni önmagát szolgája előtt. Meg akarta Illést tanítani arra, hogy nem mindig a leglátványosabb munkával lehet a legeredményesebben véghezvinni szándékát. Miközben Illés várt az Úr kinyilatkoztatására, zengett az orkán, villámok cikáztak, pusztító tűz seper el mellette; de Isten ezekben nem volt jelen. Azután egy halk hangot hallott a próféta, és befedezte fejét az Úr jelenlétében. Nem volt már ingerült. Szelíden és legyőzötten állt ott. Most már tudta, hogy ha csendesesen bízunk és állhatatosan Istenre hagyatkozunk, a szükség idején mindig segítségre talál. {PK 168.4}

Isten igazságának nem mindig a legcsiszoltabb formában való feltárása győzi meg és téríti meg az embereket. Nem az ékes vagy a logikus beszéd érinti szívüket, hanem a Szentlélek szelíd befolyása, amely csendben, de biztosan alakítja és építi a jellemet. Isten Lelkének halk és szelíd hangja meg tudja változtatni szívünket. {PK 169.1}

„Mit csinálsz itt Illés?” – kérdezte a hang; és a próféta újra csak ezt válaszolta: „Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.” {PK 169.2}

Az Úr azt felelte Illésnek, a törvénysértők nem maradhatnak büntetés nélkül Izráelben. Különös szükség volt olyan emberekre, akik végrehajtják azt, amit Isten rendelt a bálványimádó országok megbüntetésére. Szigorúan kellett eljárni, hogy mindenkinek alkalma legyen állást foglalnia az igaz Isten mellett. Illésnek vissza kellett térnie Izráelbe, és másokkal osztoznia a reformáció megvalósításával járó terhekben. {PK 169.3}

„Menj – parancsolta az Úr Illésnek –, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábélmeholái Sáfát fiát

pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg.” {PK 169.4}

Illés azt gondolta, hogy Izráelben egyedül csak ő imádja az igaz Istent. De az Úr, aki olvas mindenkinek a szívében, elárulta a prófétának, hogy sokan vannak még, akik a hitehagyás hosszú éveitől hűségesebbek maradtak Hozzá. „De meghagyok Izráelben hétezer embert – mondta Isten –, minden térdet, mely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.” {PK 170.1}

Sok tanulságot vonhatunk le abból, amit Illés a csüggedés és látszólagos kudarc napjaiban tapasztalt. Felbecsülhetetlen tanulságok ezek Isten szolgálói számára korunkban is, az igazságtól való általános elfordulás korában. Napjaink hitehagyása hasonló ahhoz, ami a próféta korát jellemezte Izráelben. Az embernek az isteni föléértékelésével, a népszerű vezetők dicsőítésével, a mammon imádásával és a tudománynak a kinyilatkoztatás fölé helyezésével tömegek követik ma a Baált. Kétely és hitetlenség árasztja végzetes befolyását az emberek értelmére és szívére. Sokan az emberi elméleteket Isten kinyilatkoztatásai helyére teszik. Nyíltan tanítják, hogy eljutottunk abba a korba, amikor az emberi értelmet az Ige tanításai fölé kell emelni. Kimondják, hogy érvénytelen Isten törvénye, az igaz élet mennyei normája. Az igazság ellenségének munkamódszere a megtévesztés. Ilyen eszközzel akarja rávenni az embert, hogy emberi rendelkezéseket állítson az isteni helyére, és felejtse el azt, amit Isten az ember boldogsága és üdvössége érdekében rendelt el. {PK 170.2}

Ez a hitehagyás, bármennyire elterjedt, mégsem egyetemes. Nem az egész világ helyezkedik szembe a törvénnyel, és nem mindenki él bűnben. Nem mindenki állt az ellenség oldalára. Istennek sok ezer gyermeke van, akik nem hajtottak térdet a Baal előtt. Sokan vannak, akik szeretnének többet tudni Krisztusról és a törvényről; sokan vannak, akik az ész érveire ellenére is bíznak abban, hogy Jézus nemsokára eljön, és véget vet a bűn és halál hatalmának. Sokan, akikért Isten Lelke még mindig küzd, tudatlanságból imádják a Baált. {PK 171.1}

Ezeknek az embereknek szükségük van azok személyes segítségére, akik megismerték Istent és Igéje erejét. Isten minden egyes gyermekének tevékenykednie kell mások megsegítésében. Isten angyalai kísérik a Biblia igazságának ismerőit, amikor keresik azokat, akik az igazság világossága után sóvárognak. Ahol angyalok járnak, ott ne féljen senki lépni. Az odaszentelt munkás állhatatos fáradozása nyomán sokan elfordulnak a bálványimádástól, és leborulnak az élő Isten előtt. Nem hódolnak többé emberformálta szokásoknak, hanem bátran állást foglalnak Isten és törvénye mellett. {PK 171.2}

Sok múlik a becsületes és őszinte emberek kitartó munkálkodásán. Sátán mindent megtesz azért, hogy keresztelje Isten szándékát, amelyet az engedelmesek által akar megvalósítani. Egyesek figyelmét eltereli nemes és szent küldetésükről. Úgy intézi, hogy földi örömei töltse be életüket. Rábírja őket, hogy saját kényelmükkel törődjenek, vagy nagyobb földi előnyökért hagyják el azt a helyet, ahol életük áldás lehetne. Másokat pedig ellenvetésekkel és üldözéssel csüggeszt el, hogy megfutamodjanak a szolgálat elől. Ezeket az embereket a menny mélységes szájalommal nézi. Isten minden egyes gyermekéhez, akit a lelkek ellenségének sikerült elhallgattatnia, ez a kérdés hangzik: „Mit csinálsz itt?” Megbízta, hogy menj el széles e világra, hirdesd az evangéliumot, és készíts el egy népet Isten napjára. Miért vagy itt? Ki küldött ide? {PK 171.3}

Krisztust az az öröm segítette át az áldozaton és szenvedésen, hogy látni fogja a megváltott bűnösöket. Ez legyen Krisztus minden követőjének is öröme és törekvéseinek ösztönző ereje. Akik ráébrednek arra, ha csak korlátozottan is, hogy mit jelent nekik és embertársaiknak a megváltás, azok fogalmat tudnak alkotni az emberiség nagy ínségéről. Szívük szájalomra indul azoknak az ezreknek erkölcsi és lelki nyomora láttán, akik annak az iszonyú végzetnek az árnyékában élnek, amelyhez képest a fizikai szenvedés semmivé lesz. {PK 172.1}

Egyéneknek és családoknak egyaránt szól a kérdés: „Mit csinálsz itt?” Sok gyülekezetben élnek Isten szavának igazságaira jól megtanított családok, akik kiszélesíthetnék befolyásukat, ha olyan helyekre költöznének, ahol szükség van arra a szolgálatra, amit ők tudnának nyújtani. Isten arra szólítja a keresztény családokat, hogy menjenek el a föld sötét helyeire, és dolgozzanak bölcsen, kitartóan azokért, akiket lelki sötétség vesz körül. Csak önfeláldozással lehet ennek a hívásnak eleget tenni. Miközben sokan arra várnak, hogy minden akadály eltűnjék útjukból, emberek halnak meg remény és Isten nélkül. Földi előnyökért, tudományos ismeretért sokan

járványtól fertőzött vidékekre merészkednek, és elviselnek nehézségeket és nélkülözést. Hol vannak azok, akik készek ugyanezt megtenni azért, hogy beszélhessenek másoknak a Megváltóról? {PK 172.2}

Ha lelkiileg erős emberek elcsüggednek és elkeserednek a mérhetetlenül szorongató próbák között; ha néha semmi vonzót nem látnak az életben, amiért érdemes volna ragaszkodni hozzá, – nincs ebben semmi különös vagy új. Ezek az emberek gondoljanak arra, hogy egy próféta – a legnagyobbak közül – életét féltve futott egy felbőszült asszony dühe elől. A hosszú gyaloglástól megviselt, fáradt menekült, akinek lelkét keserű csalódás törte össze, azt kérte: hadd haljon meg. De amikor reményét elvesztve úgy látta, hogy munkáját kudarc fenyegeti, akkor tanulta meg életének legértékesebb leckéjét. Abban az órában, amikor a leggyengébb volt, megtanulta, hogy szükséges és lehetséges Istenben bízni a legfélelmesebb körülmények között is. {PK 173.1}

Illés tapasztalatából bátorságot meríthetnek azok, akiket – miközben energiájuk önfeláldozó munkában őrlődik – Sátán reményük és bizalmuk feladására kísért. Isten éber gondoskodása, szeretete, hatalma különösképpen megmutatkozik azoknak a szolgálóinak érdekében, akiknek lelkesedését félreértik vagy nem értékelik, és reformtörekvéseikért gyűlölettel és ellenkezéssel fizetnek. {PK 173.2}

Amikor az ember a leggyengébb, akkor kísérti Sátán a leghevesebben. Így szeretett volna Isten Fián is diadalmaskodni. Ezzel a módszerrel már sok embert legyőzött. Azok is, akik hosszú ideig hősiiesen álltak az igazság mellett, engedtek a kísértésnek, amikor akaraterejük meggyöngyült és hitük alábbhagyott. Mózes, aki belefáradt a negyven évig tartó vándorlásba és hitetlenségbe, egy pillanatra függetlenítette magát a Végtelen Hatalomtól, és megbotlott, éppen az ígéret földje határán. Így volt ez Illéssel is. Ő, aki az aszály és éhínség éveiben megőrizte Jahvéba vetett hitét; aki bátran állt Akháb előtt; aki a próba napján végig ott állt az igaz Isten tanújaként az egész Izrael előtt, kimerültségének egyik pillanatában engedte, hogy a halálfélelem legyőzze hitét. {PK 174.1}

Így van ez ma is. Sátán akkor próbálja megrendíteni Isten iránti bizalmunkat, amikor küzdünk a kétellyel, amikor a körülmények kétségeket ébresztenek bennünk, amikor nyomor vagy bánat gyötör minket. Ilyenkor felsorakoztatja előttünk botlásainkat, és Istennel szembeni bizalmatlanságra, szeretetének megkérdőjelezésére kísért. Azt reméli, hogy elcsüggedve elengedjük Isten kezét. {PK 174.2}

Azok, akiket küzdelmes harcuk közben a Szentlélek különleges munkára készítet, a feszültség megszűnésekor sok esetben visszaesést tapasztalnak. A csüggedés megrendítheti a leghősiesebb hitű és legerősebb akaratú embert is. De Isten megérti, és ilyenkor is szánja és szereti. Olvas szívében, ismeri indítékait és szándékait. Türelmesen várni és bízni, amikor minden sötétnek látszik – ez az a lecke, amit Isten műve vezetőinek meg kell tanulniuk. A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órában. Látszólag nincs tehetetlenebb, de valójában legyőzhetetlenebb annál a léleknél, aki semmisségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik. {PK 174.3}

Nemcsak nagy felelősséget hordozó emberek tanulhatják meg Illés tapasztalatából, hogyan kell bízni Istenben a próba idején. Aki Illés erőssége volt, hatalmas ahhoz, hogy támasza legyen minden küzdő gyermekének, bármilyen gyenge is. Isten mindenkitől hűséget vár el, és mindenkinek szükségletéhez mérten ad erőt. Önmagában erőtlen az ember, de Isten erejével le tudja győzni a bűnt, s győzelemre segíthet másokat is. Sátán soha nem juthat előnyhöz azzal az emberrel szemben, aki Isten oltalmába menekül. „És ezt mondják rólam: Csak az Úrnál van igazság és erő!” (Ézsa 45:24). {PK 175.1}

Keresztény Testvérem! Sátán ismeri gyengeséged. Ezért kapaszkodj Jézusba! Ha megmaradsz Isten szeretetében, kiállhatsz minden próbát. Csak Krisztus igaz volta adhat erőt a világon végigsöprő gonoszság áradatának visszaszorítására. Hit vezéreljen mindenben, amit cselekszel! A hit könnyít minden terhen, csökkenti a fáradságot. A jelenleg titokzatosnak tűnő intézkedéseket megértheted, ha szüntelenül bízol Istenben. Járj hittel azon az úton, amelyet Isten mutat! A próbák jönni fognak, de csak menj előre! Ez erősíti hitedet és alkalmassá tesz a szolgálatra. Isten nemcsak azért íratta meg a szent történelmet, hogy csodálattal olvassuk, hanem hogy az a hit, amely Isten szolgálóiban régen munkálkodott, bennünk is munkálkodjék. Az Úr ma is ugyanilyen látható módon tud megnyilatkozni ott, ahol hittel áthatott emberekre talál, akik közvetítik erejét. {PK 175.2}

Nekünk is szól az az ige, amit az Úr Péternek mondott: „...a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a

búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Lk 22:31-32). Krisztus soha nem hagyja cserben azokat, akikért meghalt. Mi elhagyhatjuk Őt, és legyőzhet a kísértés, - de Ő soha nem fordul el attól, akiért saját életével fizette meg a váltságdíjat. Ha lelki szemünk megnyílna, látnánk a bánattól lesújtott, megterhelt és megkísértett embereket, akik roskadoznak, mint a kévékkel megrakott szekér. Csüggedten várnak a halálra. Látnánk, hogy angyalok sietnek segítségükre; visszaszorítják az őket körülvevő gonosz sereget, és lábukat biztos alapra helyezik. A két tábor közötti harc éppen olyan valóságos, mint amit a világ seregei vívnak. A lelki küzdelem kimenetelétől emberek örök sorsa függ. {PK 175.3}

Ezékiel próféta látomásában egy kéz jelent meg a kérubok szárnyai alatt. Ez arra tanítja Isten szolgálóit, hogy az eredményt Isten hatalma adja. Akiket Isten a maga követeként küld el, azok ne gondolják, hogy az Úr műve rajtuk múlik. Isten nem helyezi halandó lényekre ennek a felelősségnek a terhét. Ő, aki nem szunnyad, aki állandóan terveit véghezvitelén munkálkodik, előreviszi művét. Meghiúsítja a gonosz emberek szándékát, és összezavarja azoknak a tanácsát, akik rosszat forralnak népe ellen. A Király, a seregek Ura a kérubok között ül, és a nemzetek harca és kavargása közepette őrzi népe nyugalmát. Amikor a királyok erősségei összeomlanak, amikor a harag nyilai áthatolnak Isten ellenségeinek szívére, népe biztonságban van a Mindenható karjában. {PK 176.1}